ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ

Ἕνα γαλλικὸ περιοδικὸ δημοσιεύει τελευταῖα μερικὰ ἄγνωστα ἀνέκδοτα τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ, τὰ ὁποῖα ἀξίζει νὰ παραθέσωμε ἐδῶ :

Κάποτε, ἕνας φίλος του, ἀγαθὸς ἀστὸς τὸν εἶχε προσκαλέσει σπίτι του. Μετὰ τὸ γεῦμα τὸν ὡδήγησε στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεώς του, ὅπου τοῦ ἔδειχνε μὲ καμάρι τὶς διάφορες φυσικὲς καλλονές του. Μεταξὺ ἄλλων, τοῦ ἔδειξε καὶ μιὰ τεχνητὴ λίμνη, ἡ ὁποία ἦταν τόσο μικροσκοπική, ὥστε ἔμοιαζε μᾶλλον σέ... λεκάνη, παρὰ σὲ λίμνη...

Ξέρετε, τοῦ εἶπε μὲ αὐτάρεσκο ὕφος, κάποιος κατώρθωσε νὰ πνιγῇ ἐδῶ μέσα.

— Θὰ τῶκανε γιὰ νὰ σᾶς κολακεύσῃ ! ἀπήντησεν ὁ Δουμᾶς.

***

Μιὰν ἄλλη φορὰ κάποιος κριτικὸς εἶπε σχετικῶς μὲ τὴ φράσι : «*Τὸ ὀδυνηρὸν κενὸν ποὺ δημιουργοῦν ἡ στιγμὲς τῆς ἀδυναμίας μας*», ἡ ὁποία περιεῖχετο σὲ ἕνα δράμα τοῦ Δουμᾶ :

— Πολὺ ἀπίθανη εἰκὼν εἶνε αὐτή. Πῶς εἶνε δυνατὸν κάτι τὸ «κενὸν» νὰ εἶνε συγχρόνως καὶ ὀδυνηρόν ;...

— Μὰ πῶς, φίλε μου, ἀπήντησεν ἀπαθῶς ὁ Δουμᾶς, δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ σᾶς πονεσῃ τὸ κεφάλι ;...

***

Λίγες μέρες πρὸ τοῦ θανάτου του, ὁ Δουμᾶς παρεπονεῖτο σ'ἕνα φιλικό του κύκλο γιὰ τὴν χειροτέρευση τῆς ὑγείας του, γιὰ τὴν κούρασι ποὺ ἔνοιωθε καὶ γενικῶς, γιὰ τὰ συμπτώματα τοῦ προσεχοῦς τέλους του.

— Μὰ τί λέτε, Μαίτρ, τοῦ εἶπε τότε κάποιος. Σεῖς, ἔχετε ἀνθηροτάτη ὄψη .. Ἔχετε ἀκόμη ὅλα τὰ μιλλιά σας !

Ἔχω μάλιστα καὶ τὰ τριάντα τρία μου δόντια ! προσέθεσε χαμογελώντας ὁ συγγραφεύς.

— Τὰ τριανταρία σου δόντια ; !... ἀνέκραξαν ὅλοι μὲ ἔκπληξι.

Καὶ ὅμως ἔτσι ἦταν... Ὁ Δουμᾶς ἀπέδειξε, ὅτι πράγματι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τριανταδύο δόντια ποὺ ἔχει ὅλος ὁ κόσμος ἡ φύσις τὸν εἶχε προικήσει μ' ἕνα δόντι παραπάνω !

στὴ ζωή μου γράμματα σὲ ὑπουργούς, σὲ πρέσβεις καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ σ' ἕναν βασιλιᾶ ἀκόμα... Ἐξακολούθησε. «Ἐγὼ εἶμαι δυστυχῶς ὑποχρεωμένος νὰ μείνω ἀκομη πολὺ στὸ Παρίσι, γιατὶ μοῦ ἔτυχαν ἐξαιρετικὰ σοβαρὲς δουλειές. Ἀλλὰ νὰ μὴν ζηλεύῃς, δὲν σ' ἀπατῶ» ! *(Στὸν Ντενοαγιέ).* Ἐννοεῖς, εἶνε καλλίτερα νὰ τῆς τὸ πῇς, γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃς. *(Ὑπαγορεύουσα).* «Ὅσο γιὰ τὰ γερμανικά, εἶνε μιὰ γλῶσσα τρομερὰ χρήσιμη. Την μιλοῦν στὸ Μπαντεν — Μπάντεν καὶ στὸ Μοναχο». *(Στὸν Ντενοαγιέ).* Ξέρεις, πῆγα στὶς πόλεις αὐτὲς καὶ ἔσκασα ἀπ' τὸ θυμό μου ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἔλεγαν γιὰ μένα οἱ ἄντρες. *(Λίγες στιγμὲς σκέπτεται σιωπηλή).* Δὲν μοῦ λές, τί ἄλλο θὰ μποροῦσαμε νὰ γράψουμε τῆς γυναικας σου ; Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶνε ἀρκετὰ ὅσα τῆς γράψαμε. Δὲν βαρυέσαι, φτάνουν. Τελειωσε μ' ἕνα ἀντίο, λίγο θερμό... Περίμενε, μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Τί χρῶμα ἔχουν τὰ μαλλιὰ τῆς γυναίκας σου ;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.— Μαῦρα, μᾶλλον.

ΝΙΝΑ, *(ὑπαγορεύουσα).*—«Ἀντίο γλυκειά μου,μελαχροινοῦλα.Νὰ εἶσαι ἥσυχη, να μη μὲ ἀπατᾶς. Σὲ φιλῶ ὅπως καὶ ὅπου θελεις...»

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.— Ὤ !...

ΝΙΝΑ.— Γιατὶ κάνεις : «Ὤ...» Τὴ φράση αὐτὴ τὴν βάζουν πάντα οἱ ἄντρες στὸ τέλος τῶν ἐπιστολῶν ποὺ γραφουν στὶς γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦν. Ἑκατὸ γράμματα μπορῶ νὰ σοῦ δείξω ἐγώ, ποὺ μοῦστειλαν ἄντρες ποὺ μ' ἀγάπησαν, μὲ την φράση αὐτή. Τόσο περιεργη σοῦ φανηκε ; Ἄ ! κόντευα νὰ ξεχάσω τὰ παιδιά ! Γραψε : «Πές στὰ παιδιὰ ὅτι τὸ φιλῶ καὶ ὅτι τοὺς ἀγόρασα *(σκέπτεται)* διακοσιων φραγκων παιχνιδια...»*(Στον Ντενοαγιε).* Καὶ τωρα ὑπόγραψε !... Νὰ καὶ ὁ φακελλος... Βαλε την διεύθυνση... Ὡραῖα. Μα σε μοῦ λες τὶ κανεις αὐτοῦ ;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, *(σὲ ἀμηχανία).*— Μά... βάζω τὸ γράμμα στὸ πορτοφόλι μου... για νὰ το στειλω ὅταν βγῶ σέ λίγο...

ΝΙΝΑ.— Ὄχι... ὄχι, δὲν μὲ ξεγελᾶς ἐμένα, μικρέ μου... Θὰ ἤσουν ἱκανὸς νὰ το ξεχασῃς ἐπίτηδες ἢ καὶ ὄχι).*(Σημαίνει καὶ ἔρχεται ἕνας ὑπηρέτης).* Πέτρο, παρε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ πήγαινέ το στὸ ταχυδρομεῖο. Ἀμέσως. *(Ὁ Πέτρος φεύγει).* Ἄ, τί εὐχαριστημένη ποὺ εἶμαι !

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, *(κατ' ἰδίαν).*— Τὶ θᾶδινα, θεὲ μου, γιὰ νὰ δῶ τὶ μοῦτρα ποὺ θὰ κάνῃ ἡ γυναίκα μου ὅταν διαβάσει τὸ γράμμα αὐτό...

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ — ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ δημόσιο λεωφορεῖο ποὺ ἐκτελοῦσε τὴ συγκοινωνία Λὸς—Τούρ. Ἐκεῖνη εἶτανε κοντούλα, παχουλή, εὐκίνητη, μὲ μεγάλα ὑγρὰ μάτια. Ἐκεῖνος νέος ὡς εἴκοσι χρονῶν, χλωμός, λεπτός, μὲ μακρυὰ ξανθὰ μαλλιά. Τὸ λεωφορεῖο εἶτανε σχεδὸν ἄδειο.

Ὁ νέος κάπνιζε, ὅταν ἐκείνη ἀνέβηκε στὸ λεωφορεῖο. Μόλις τὴν εἶδε, πέταξε ἀμέσως τὸ τσιγάρο. Τὸ αὐθόρμητο αὐτὸ κίνημά του, διεθεσε εὐνοϊκὰ τὴν ὡραία ἄγνωστο γιὰ τὸ συμπαθητικὸ αὐτὸ νέο. Ἄνοιξαν συζήτηση. Καὶ τότε κατάλαβαν—μὲ μεγάλη τους χαρὰ—πὼς ὁ χαρακτήρας τους συμφωνοῦσε σ' ὅλα. Ἦσαν ρωμαντικοὶ καὶ οἱ δύο, καὶ εἶχαν ἀνώτερα ἰδανικά.

Σιγὰ—σιγά, κ' ἐνῶ τὸ λεωφορεῖο περνοῦσε ἀπὸ μαγευτικὰ τοπεῖα, ἄρχισαν καὶ τὶς ἐκμυστηρεύσεις. Τὰ χέρια τους ἐνώθηκαν αὐθορμητα, ἡ νέα ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του—καὶ διηγήθηκαν ὁ καθένας τὴ ζωή του. Ζωὴ ταπεινὴ καὶ συμμαζωμένη, περιωρισμένη ἀπ' τοὺς κοινωνικοὺς νόμους.

Ὁ Ρενὲ Ντεριβὼ φυτοζωοῦσε ὡς δημόσιος ὑπάλληλος σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐπαρχία τῆς Γαλλίας καὶ τώρα πήγαινε μ' ἄδεια στὸ χωριό του, νὰ δῇ τοὺς γονεῖς του. Ἡ Ἀλίκη Γκυνιὼν ἐπέστρεφε ἀπ' τὸ Κουρσέ, ὅπου εἶχε παει στὴ κηδεία κάποιας θείας της. Εἶτανε παντρεμενη ἀπὸ δῶ καὶ τρία χρόνια μὲ τὸ γιατρὸ Γκυνιων, μὰ δὲν περνοῦσε καθόλου καλὰ μαζύ του. Ὁ σατραπικὸς αὐτὸς καὶ καχύποπτος σύζυγος εἶχε κάνει τὴ ζωή της ἀφορητη.

Πνιγότανε στὸ μεγάλο καὶ σκυθρωπὸ προγονικὸ σπίτι του. Ἡ φλογερη φύση της διψοῦσε ἐλευθερία καὶ δυνατὴ ἀγάπη.

Καὶ τώρα ἄφηνε ὁλότελα τὸν ἑαυτό της νὰ κυριευθῇ ἀπ' τὴ γοητεία ποὺ ἐξασκοῦσε πάνω της ἡ γλυκειὰ φυσιογνωμία καὶ οἱ τρόποι τοῦ Ρενέ.

Ἄξαφνα, τὸ λεωφορεῖο σταμάτησε. Εἴχανε φτάσει στὸ τέλος τοῦ πολύωρου ταξειδιοῦ των, χωρὶς νὰ καταλάβουν ἀπορροφημένοι ὅπως ἦσαν ἀπ' τὴ συζητησή τους, πότε διέτρεξαν τόσα χιλιόμετρα.

Ὅταν κατέβηκαν ἀπ' τὸ λεωφορεῖο, ὁ Ρενὲ τῆς ἔρριξε μιὰ ματιὰ τόσο παρακαλεστικὴ καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι τόσο θερμά, ὥστε ἡ Ἀλίκη—ποὺ κατάλαβε τὴ σημασία τῆς ἄφωνης ἱκεσίας του—αἰσθάνθηκε πὼς δὲ θὰ εἶχε τὴ δύναμη νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τὴ χάρη ποὺ τῆς ζητοῦσε μὲ τόσο διακριτικὸ τρόπο.

— Θὰ σᾶς ξαναδοῦμε, κύριε Ντεριβώ ; τὸν ρώτησε μὲ τρεμάμενη φωνή.

— Ὦ ! ἂν εἴσαστε τόσο καλή... Μὰ ποῦ ; Ἀπ' ὅσα μοῦ εἴπατε γιὰ τὸ σύζυγό σας, καταλαβαίνω πὼς ἡ παρουσία μου στὸ σπίτι σας θὰ γεννήσῃ στὸ σύζυγο σας πολλὲς ὑποψίες...

Καὶ δὲ θέλω μὲ κανενα τρόπο νὰ σᾶς φερω σὲ δύσκολο θέση... Ἂν λοιπον, μοῦ ἐπιτρέπατε νὰ σᾶς ὁρίσω ἕνα τόπο συνεντεύξεως, ὅπου θὰ μπορούσαμε νὰ βλεπόμαστε χωρὶς κίνδυνο νὰ μᾶς δεῖ κανένα ἀδιάκριτο μάτι...

— Λέγετε !—εἶπε τότε ἡ Ἀλίκη μὲ γλυκειὰ ταραχή. (Εἴτανε τὸ πρῶτο ραντεβοῦ ποὺ ἔδινε στὴ ζωή της).

— Μισὴ ὥρα ἀπ' ἔξω ἀπ' το χωριο σας, εἶνε ἕνα μικρὸ χτῆμα. Ξέρω καλὰ τὸν ἐπιστάτη του. Θα μποροῦσε νὰ μᾶς διαθέσει κανένα δωμάτιο, γιὰ δυὸ—τρεῖς φορὲς τὴν βδομάδα... Θέλετε νὰ ἀνταμώσουμε γιὰ πρώτη φορά, μετὰ τρεῖς μέρες, στὸ μέρος ποὺ σᾶς εἶπα ;

— Ναί, θέλω !

Τὰ μάτια της ἄστραψαν ἀπὸ ἀποφασιστικότητα. Καὶ τοῦ ἔσφιξε το χέρι, γιὰ τελευταια φορὰ πρὶν ἀποχωρισθοῦνε, μὲ τόση λαχταρα καὶ δύναμη, ὥστε ὁ Ρενὲ φοβήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ἀπότομο αὐτὸ ξύπνημα τῆς συμμαζωμένης ἐκείνης γυναίκας στὸν ἔρωτα καὶ στὸ πάθος...

***

— Ἐπὶ τέλους, ἦρθες !...

Ἡ Ἀλίκη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, κατακόκκινη καὶ λαχανιασμένη. Ἐδισταση πολύ, πρὶν ἀφήσει τὸ σπίτι τοῦ ἀντρός της, ἂν ἔπρεπε νὰ πάει στὸ ραντεβοῦ. Την τελευταία στιγμὴ ξύπνησαν μέσα της οἱ παληὲς προλήψεις καὶ τὴν ἐμπόδιζαν νὰ ἀπατήσῃ ἕνα σύζυγο —ὅσο σκληρὸς καὶ βάναυσος κι' ἂν ἦταν.— Μα ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης —τῆς πρώτης πραγματικῆς ἀγάπης της— συνέτριψε ὅλα τὰ προσκόμματα. Καὶ τώρα, μαζεμενη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ρενέ, ἔκλαψε μὲ ἦρεμα ἀναφυλλητά, ἀπὸ μετάνοια κι' ἀπὸ χαρά.

Μα κ' ἡ εὐτυχία ποὺ διαβαζοτανε στὸ πρόσωπο τοῦ Ρενὲ ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἔτρεμε ὁλόκληρος. Ἡ Ἀλίκη στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε μεγαλη σημασία στην ταραχή του. Σὲ λίγο ὅμως, βλεποντας πὼς κρυος ἱδρωτας ἄρχισε νὰ βρεχει τὸ μέτωπό του, ἀνησύχησε μὲ τὰ σωστά της.

Καὶ πρὶν προφτάσει νὰ τὸν ρωτήσῃ τὶ ἔχει τὸν εἶδε νὰ σωριάζεται καταγῆς...

Τρελλη ἀπ' τὸ φόβο της ἔπεσε ἀπάνω του κι' ἄρχισε νὰ τὸν κουνάῃ. Μὰ ὁ Ρενὲ ἤτανε παγωμένος. Ἔτρεξε στὴν πόρτα, φώναξε τὸν ἐπιστάτη καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάῃ νὰ φωνάξῃ ἕνα γιατρό. Ὁ ἐπιστατης ἔφυγε ἀμέσως. Σὲ λίγο ἡ πόρτα χτύπησε διακριτικά. Θᾶταν ὁ γιατρός. Ἡ Ἀλίκη ἔτρεξε, ἄνοιξε καὶ ὀπισθοχώρησε τρομαγμένη Ἦταν ὁ ἄντρας της !... Ὁ ἐπιστάτης τὸν εἶχε φωνάξει, χωρὶς νὰ ξέρῃ τὶ κάνει... Οἱ δυὸ σύζυγοι κυττάχτηκαν σοβαρὰ κι' ἀμίλητοι. Ὁ γιατρὸς ἔσκυψε στὸν νέο, τὸν ἀφουγκράστηκε, ξανασηκώθηκε καὶ τῆς εἶπε ψυχρά, παγωμένα :

— Ἀπέθανε !... Ἦταν καρδιακὸς καὶ τὸν σκότωσε ἡ συγκίνησι. Χαίρετε κυρία !... Δέν θὰ μὲ ξαναδῆτε...

Ἡ Ἀλίκη γονάτισε πλάϊ στὸν Ρενὲ κλαίοντας σπαρακτικά...